

**Scrisoare pastorală cu prilejul măritului și luminatului
praznic împărătesc al Nașterii Domnului și Dumnezeului
și Mântuitorului nostru Iisus Hristos**

† SOFRONIE,

DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOPUL ORTODOX ROMÂN AL ORADIEI

*Iubitului cler, râvnitorilor după Hristos monahi și monahii
și întregii plerome a Bisericii din ținutul străbun al Bihorului,
din pământul strămoșesc al Crișanei, de la marginea dinspre apus a
neamului românesc, har, binecuvântare și pace de la Dumnezeu-Tatăl și
de la Domnul nostru Iisus Hristos, iar de la noi, părintească îmbrățișare
și sărutare sfântă în Duhul Sfânt Mângâietorul!*

Iubiți fi și fiice duhovnicești,

Noaptea sfântă a Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos este noaptea care a schimbat cursul istoriei omenirii. Mai precis, noaptea în care s-a schimbat istoria umanității, noaptea în care Dumnezeu a intrat în lumea oamenilor în mod tainic, mai presus de înțelegerea și de pătrunderea minții omenești, prin nașterea după trup a Fiului lui Dumnezeu, prin întruparea Cuvântului veșnic al Tatălui, prin înomenirea Celui născut din veci din Tatăl ceresc, fără de maică, născut la plinirea vremii din Maica și Fecioara, fără de tată, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Fecioarei, Dumnezeu și Omul, Iisus Hristos, Logosul întrupat, înomenit, Domnul și Mântuitorul.

Dacă până în noaptea sfântă de la Betleem de acum peste două mii de ani, omenirea era în întuneric și sub stăpânirea morții, cuprinsă de temeri, bântuită de spaime și dominată de frică, amenințată de suferință și de chinul veșnic, prin venirea în lume și înomenirea Cuvântului lui Dumnezeu, istoria omului avea să se schimbe, în noaptea umanității ivindu-se lumina speranței, lumină divină neCreată strălucind puternic, dar discret, în Cel ce S-a întrupat, în toate făcându-Se asemenea nouă, afară de păcat. Lumina venită în lume pentru a risipi întunericul

PS Dr. Sofronie Drincec

avea să ne aducă nouă, în zorii celei de a opta zile, Ziua Învierii, începutul bucuriei veșnice, prin biruința asupra morții și întunericului a Celui ce a zdrobit cu moartea Sa moartea noastră, în ziua care a transformat universul așteptărilor omenești în trecere dincolo de catapeteasma legii vechi, înspre bucuria nestinsă a noului univers, cerul nou și pământul nou, slava și strălucirea sfinților în lumina Domnului Dumnezeu, când „noapte nu va mai fi” și nici nevoie „de lumina lămpii sau de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină și vor împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 22, 5).

Iar totul a început în noaptea aceea sfântă de acum peste două mii de ani, noaptea în care Dumnezeu a schimbat cursul istoriei omenirii, noaptea în care S-a născut ca om, din Fecioara Maria, Cuvântul lui Dumnezeu Care S-a întrupat, S-a făcut ca unul dintre noi, în toate asemenea nouă, afară de păcat, pentru ca pe noi, oamenii, să ne ridice din păcat și din robia morții, pregătindu-ne pentru acea vreme ce se apropie, când „va șterge orice lacrimă din ochii lor, și moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut” (Apocalipsa 21, 4). În noaptea sfântă de demult de la Betleem, Domnul a venit pe pământ pentru a inaugura Împărăția cerurilor, pregătind umanitatea pentru slava de apoi, pentru bucuria netrecătoare, pentru risipirea întunericului morții și a nopții păcatului, pentru ziua a opta, Ziua Învierii, pentru învierea cea de obște, atunci când „cetatea sfântă, noul Ierusalim” se va pogori „din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă împodobită pentru mirele ei” (Apocalipsa 21, 2).

*Cinstiți părinți, cuvioase maici
și iubiți fii și fiice duhovnicești,*

Tainele mari și înfricoșate gătite nouă spre mântuire s-au arătat atunci, demult, în Țara Sfântă, în noaptea nașterii după trup a Domnului, dar și mai înainte cu nouă luni, la Nazaret, în Galileea, când îngerul Domnului, Arhanghelul Gavriil, a fost trimis să binevestească Fecioarei Maria că va naște Fiu, pe Fiul Celui Preaînalt, moștenitorul tronului împăratului David, potrivit capitolului întâi al Evangheliei după Sfântul Evanghelist Luca. Atunci, la Nazaret, Îngerul s-a plecat înaintea Fecioarei Maria, care, la Betleem, avea să-L dăruiască lumii pe Cel născut fără ispită bărbătească, Fiul Fecioarei, care devine Născătoarea de Dumnezeu, rămânând Pururea Fecioară, taină oamenilor și mirare îngerilor, căci printr-înșea „S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat”, împlinindu-se însăși profeția Fecioarei: „de acum mă vor fericii toate neamurile” (Luca 1, 48).

Plecăciunea îngerească înaintea Fecioarei din Nazaret nu a fost un gest izolat față de „Cea mai cinstită decât heruvimii și mai preamărită, fără de asemănare, decât serafimii”, cum nu a fost singura arătare de îngeri, anghelofanie, la vremea nașterii după trup a Domnului. Îngerul se arată și lui Iosif, logodnicul Fecioarei și

tatăl adoptiv al Domnului nostru Iisus Hristos, în vis, vestindu-i că logodnica sa, Maria, va naște Fiul, „*că ce s-a zămislit într-înșea este de la Duhul Sfânt*” (Matei 1, 20), pentru că, de fapt, logodnica sa este Fecioara despre care a profetizat Isaia că „*va avea în pântece și va naște Fiul și vor chema numele Lui: Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu*” (Matei 1, 23, după Isaia 7, 14). Împlinirea proorocii lui Isaia a fost vestită prin arătarea îngerului, Fecioarei aievea, lui Iosif în vis. Iar nașterea de la Betleem avea să fie însoțită, de asemenea, de anghelofanie, când îngerul Domnului a stat lângă păstorii de pe câmp, ce-și străjuiau turmele (Luca 2, 8): „*îngerul Domnului a stat lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor, și ei s-au înfricoșat cu frică mare*” (Luca 2, 9). Și îngerul le-a vorbit și a binevestit păstorilor nașterea Mântuitorului (Luca 2, 10-12).

Dar ceea ce este mai spectaculos în noaptea aceea sfântă de la Betleem, când îngerul s-a arătat și a binevestit păstorilor, conform Sfintei Evanghelii după Luca (din același capitol al doilea, versetele 13-14), este arătarea unei cohorte de îngeri înălțând imn de laudă și preamărire lui Dumnezeu: „*și deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!*” Mulțimea de armie din cer, splendida privescătoare a milițiilor celeste în stare de laudă, în strălucire și înălțând slavă lui Dumnezeu, în apropierea păstorilor, în vecinătatea ieslei în care era așezat Pruncul nou-născut, Fiul veșnic al lui Dumnezeu-Tatăl și Fiul Născătoarei de Dumnezeu, cohortele angelice slujitoare și preamăritoare ale Celui Preaînalt, arătându-se, descoperindu-se păstorilor uimiți, impresionează nu doar pe martorii oculari ai evenimentelor, ci și pe toți cei ce, duhovnicește, se apropie de frumusețea celor ce s-au petrecut, o frumusețe înfricoșătoare, de taină, cutremurătoare, solemnă și maiestuoasă, la fel ca în vedenia profetului Isaia, care i-a văzut pe serafimi în stare de adorare: „*am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt și măreț și poalele hainelor Lui umpleau templul. Serafimi stăteau înaintea Lui, fiecare având câte șase aripi: cu două își acopereau fețele, cu două picioarele, iar cu două zburau și strigau unul către altul, zicând: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot, plin este tot pământul de slava Lui!» Din pricina acestor strigăte, porțile se zguduiau din țâțânele lor, iar templul s-a umplut de fum*” (Isaia 6, 1-4). Tronul Domnului se arată a fi o iesle smerită, dar îngerii Îl laudă și Îl preamăresc pe Dumnezeu în splendoare netrecătoare, arătându-ne nouă, oamenilor, și învățându-ne cum se cuvine să stăm înaintea misterului divin descoperit nouă în taina întrupării Cuvântului lui Dumnezeu, din Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, „*Cea pururea fericită și preanevinovată și Maica Dumnezeului nostru*”, Cea „*mai cinstită decât heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât serafimii, Carea, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul*” a născut și, astfel, pe Cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu să o mărim.

Preaiubit cler și popor al lui Dumnezeu,

Înțelegem, din Sfintele Scripturi, din Sfintele Evanghelii, de la Sfinții Evangheliști Matei și Luca, din Sfânta Tradiție, că, la nașterea Domnului după trup, din Fecioara, au fost martori, pe lângă Născătoarea de Dumnezeu și Dreptul Iosif, logodnicul Fecioarei și tatăl adoptiv al Domnului nostru Iisus Hristos, pe lângă cei trei magi de la Răsărit, care au văzut steaua Pruncului și au călătorit după ea, pentru a ajunge să se închine Fiului lui Dumnezeu întrupat și a-i aduce daruri, aur, smirnă și tămâie, pe lângă păstorii ce-și păzeau turmele noaptea, în câmpia din ținutul Betleemului, mulțime multă de îngeri, armile cereștilor și netrupeștilor cete, Sfinții Îngeri ai Celui Preaînalt. În istoria Bisericii și a mântuirii, în toate locurile și în toate timpurile, în toate împrejurările, pe timp de pace și în vreme de amară prigonire a creștinilor, peste tot și întotdeauna, dimpreună cu tot clerul și poporul lui Dumnezeu din Biserica de pe pământ, Biserica luptătoare, s-a aflat, este și va fi, mulțime mare și multă, fără număr, în comuniune de rugăciune și de dragoste sfântă, de credință și întru nădejdea mântuirii și a dobândirii vieții veșnice și de către noi, cei de acum de pe pământ, mulțime nenumărată de oaste cerească, soborul cel mare și proslăvit de Dumnezeu al Sfinților, Prietenii Mielului, din Biserica cea din ceruri, Biserica triumfătoare. Deci, nu suntem singuri, aici, pe pământ, la nici o sărbătoare. Împreună cu noi sunt, și acum, Sfinții din ceruri, din toate cetele, îngerii, profeții, dreptii, apostolii și cei întocmai cu ei, luminătorii neamurilor, binecredincioșii împărați, martirii și martirele, mărturisitorii, marii dascăli ai lumii și ierarhi, cuvioșii și cuvioasele, doctorii fără de arginți, sfinții pe care îi cunoaștem și îi chemăm în ajutor și sfinții pe care Dumnezeu nu i-a descoperit încă. Sfinții îngeri, heruvimii, serafimii și tronurile, stăpânirile, domniile și puterile, începătoriile, arhanghelii și îngerii, precum și sfinții dintre oameni, părinți, patriarhi, prooroci, evanghelisitori, mărturisitori și pustnici, toți dreptii care s-au săvârșit sunt și acum împreună cu noi.

Deși trăim vremuri de mare cumpănă, de tulburare și confuzie, de amestecare și lipsă de discernământ, în care haosul și anarhia se sumeșc tot mai mult, iar presiunile de tot felul vin și cad în valuri distrugătoare și zdrobitoare peste civilizația creștină și lovesc tot mai puternic, organizat și articulat valorile tradiționale pe care sunt întemeiate societățile omenești dintotdeauna și de pretutindeni, deși forțele întunericului caută să pună stăpânire pe cât mai mulți, îndeosebi vânând sufletele copiilor nevinovați și tinerilor plini de viață și energie, pentru a le perverti, stăpâni și apoi distruge, cu toate că ideologiile ateiste și blasfemiatoare își iau și primesc tot mai mult drept în cetate, iar mișcările oculte și neopăgâne se răspândesc tot mai neîngrădit și otrăvitor, în pofida tuturor atacurilor nedemne și nedrepte la adresa tuturor stâlpilor societăților omenești tradiționale, în ciuda furiilor dezlănțuite ale

răului și ale barbariei, în ciuda atentatelor și mârșăviilor de tot felul, în pofida spaimei și a fricii, a terorii și a dezastrului, ca antidot la întreaga tragedie umană și la toate cataclismele, catastrofele și morțile întâmplute sau pe drum, ca stavilă la tot răul și pieire în focul cel de veci a celui rău, stă Hristos și Biserica Sa, pe care nici porțile iadului nu o pot birui. Deși vedem, auzim și simțim, în jurul nostru și înspre noi, tinzând să pătrundă și în noi și să ne otrăvească, să ne înrăiască, să ne desfigureze, atâta răutate, atâta meschinărie, atâta minciună, atât de multă ură, pe toate le nimicește dragostea și puterea lui Hristos, în cele mai amare prigoane și persecuții chiar.

Hristos Iisus Domnul și Mântuitorul, Dumnezeu-Omul, Fiul și Cuvântul veșnic al Tatălui, înomenit, la plinirea vremii, din Fecioara și Născătoarea de Dumnezeu, Domnul păcii și Împăratul cerului și al pământului, Arhiereul sufletelor noastre, Doctorul sufletelor și trupurilor noastre, Mirele Bisericii, Cel ce S-a născut la Betleem, a murit și a înviat la Ierusalim și S-a înălțat la ceruri și șade de-a dreapta lui Dumnezeu-Tatăl în slavă, a lăsat Bisericii Sale, pe pământ, putere mare în Duhul Sfânt, puterea de a călca peste șerpi și peste scorpii, peste șerpii spirituali și viperele cele rele, duhurile necurate, puterea tămăduitoare și vindecătoare, prin harul lui Dumnezeu, prin slava Domnului necreată, prin sfânta rugăciune, pentru pace și bunăvoință între oameni pe pământ, pentru unitate și dragoste, pentru liniște și mângâiere duhovnicească. Arma cea mai de temut a Bisericii, imbatabilă, este „*sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu*” (Efeseni 6, 17), rugăciunea inimii, rugăciunea de toată vremea, puterea invocării numelui Domnului, rugăciunea numelui Domnului, făcută cu mintea, în inimă: „*Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!*” Doar prin rugăciune, rugăciunea tuturor împreună, dimpreună cu sfinții din ceruri, putem păzi „*unitatea Duhului, întru legătura păcii*” (Efeseni 4, 3).

Într-o lume în derivă, răspunsul Bisericii, Cetatea Sfântă și inexpugnabilă a lui Dumnezeu, este pacea și unitatea, echilibrul și măsura, stabilitatea și statornicia, buna stare duhovnicească, limanul și garantul mântuirii, bunătatea și iertarea, mângâierea, în sensul consolării și vindecarea, speranța și nemurirea. Într-o lume grav bolnavă sufletește, singurul spital duhovnicesc este și rămâne Biserica, prin remediile și terapiile spirituale specifice, prin lucrarea neobosită a harului iubirii lui Dumnezeu peste toți oamenii care nu și-au pierdut credința, peste cei mulți și neputincioși, a căror speranță o menține vie nemărginita milă divină. De aceea, noi, creștinii, suntem chemați la trezvie și veghe multă, rugăciune insistentă și milostenie cât mai intensă, pentru a rămâne în comuniunea de dragoste a Preasfintei Treimi, pentru a ne mântui și a trage pe cât mai mulți împreună cu noi, spre Împărăția ce nu va avea sfârșit. Împărăția păcii și a iubirii, a sfințeniei și a dreptății lui Dumnezeu, a splendorii netrecătoare și a luminii neînserate, în ziua a opta,

PS Dr. Sofronie Drincec

Ziua Învierii tuturor, al cărei început a fost pus atunci, acum peste două mii de ani, acolo, în Iudeea, la Betleem, în noaptea în care Dumnezeu a schimbat cursul istoriei omenirii, în noaptea în care S-a născut Domnul Hristos Iisus, Căruia I se cuvine toată mărirea, cinstea și închinarea, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, Treimea cea de o ființă și nedespărțită. Amin.

La mulți, binecuvântați, fericiți și liniștiți ani!

† **SOFRONIE,**
Episcop al Oradiei